

Sygn. akt IV CSK 663/14

POSTANOWIENIE

Dnia 21 maja 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Irena Gromska-Szuster

w sprawie z wniosku A. K., M. K., Z. K. i R. K.
przy uczestnictwie Z. K., K. G., Z. K., D. B. i U. W.
o stwierdzenie zasiedzenia,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 21 maja 2015 r.,
na skutek skargi kasacyjnej uczestnika postępowania Z. K.
od postanowienia Sądu Okręgowego w Lublinie
z dnia 12 marca 2014 r., sygn. akt II Ca 1098/13,

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Zaskarżonym postanowieniem z dnia 12 marca 2014 r. Sąd Okręgowy w Lublinie oddalił apelację uczestnika postępowania Z. K. od postanowienia Sądu pierwszej instancji stwierdzającego, że H. i A. małżonkowie K. nabyli z dniem 1 stycznia 1986 r. przez zasiedzenie, na zasadzie wspólności ustawowej, prawo własności określonej w postanowieniu nieruchomości.

Sądy ustaliły między innymi, że małżonkowie K. co najmniej od 1 stycznia 1966 r. byli samoistnymi posiadaczami przedmiotowej nieruchomości, a okoliczność, że aktem własności ziemi z dnia 27 października 1972 r. działka ta została uwłaszczona na rzecz M. i B. K. nie ma znaczenia, gdyż nie byli oni posiadaczami samoistnymi tej nieruchomości i akt własności ziemi nie zmienił stanu posiadania. Wydanie tego aktu nie przerwało też biegu zasiedzenia, gdyż małżonkowie K. nie brali udziału w postępowaniu uwłaszczeniowym dotyczącym spornej nieruchomości.

W skardze kasacyjnej uczestnik postępowania jako uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania wskazał na potrzebę wykładni art. 1 ustawy z dnia 26 października 1971 r. o uregulowaniu własności gospodarstw rolnych (Dz. U. Nr 27, poz. 250), stwierdzając, że budzi on poważne wątpliwości w praktyce sądowej szczególnie w zakresie przesłanek nabycia własności nieruchomości określonych w ust. 1 i 2, które zdaniem skarżącego należy interpretować łącznie. Tym samym dla uwłaszczenia konieczne było samoistne posiadanie nieruchomości w dniu wejścia w życie ustawy, przez czas w niej określony, a więc stwierdzenie aktem własności ziemi nabycia danej nieruchomości potwierdza, że osoby w akcie tym wymienione posiadały tę nieruchomość przez okres wymagany ustawą uwłaszczeniową, wobec czego okres ten nie może być zaliczony do okresu zasiedzenia na zasadach ogólnych przewidzianych w art. 172 k.c.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z utrwalonym stanowiskiem Sądu Najwyższego, skarżący, który wnosząc o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania powołał się na przesłankę przedsądu przewidzianą w art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c. powinien wskazać przepis wymagający wykładni oraz jej zakres a także przedstawić wątpliwości, kontrowersje lub rozbieżne oceny prawne jakie w doktrynie powstały na tle interpretacji przepisu i wykazać, że są one tak poważne, iż wymagają zajęcia stanowiska przez Sąd Najwyższy, koniecznego nie tylko do prawidłowego rozstrzygnięcia sprawy, lecz także dla rozwoju judykatury. Jeżeli natomiast skarżący powołuje się na rozbieżności w orzecznictwie sądowym wynikające z różnej wykładni danego przepisu, powinien przytoczyć rozbieżne orzeczenia sądów powstałe w wyniku dokonania różnej wykładni przepisu (porównaj między innymi postanowienia z dnia 15 października 2002 r. II CZ 102/02, z dnia 28 marca 2007 r. II CSK 84/07 i z dnia 8 lipca 2008 r. I CSK 111/09, niepubl.).

Analiza uzasadnienia wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania prowadzi do oceny, że skarżący nie wykazał tej przesłanki przedsądu. Nie przytoczył bowiem żadnych rozbieżnych orzeczeń sądowych wynikających z dokonania różnej wykładni wskazanych we wniosku przepisów ani nie wskazał na istnienie w literaturze kontrowersji, wątpliwości lub rozbieżnych ocen prawnych co do ich wykładni. Pominął także, iż Sąd Najwyższy wielokrotnie już wypowiadał się w przedmiocie wykładni wskazanych przez skarżącego przepisów jednolicie przyjmując, że wydanie aktu własności ziemi nie ma wpływu na nabycie własności nieruchomości w drodze zasiedzenia przez inną osobę, o ile nie spowodowało zmian w zakresie jej posiadania (porównaj między innymi uchwały z dnia 13 maja 1993 r. III CZP 57/93, OSNC 1993/12/222 i z dnia 29 marca 1994 r. III CZP 31/94, niepubl. oraz postanowienie z dnia 29 maja 2008 r. III CSK 74/08, niepubl.) oraz że wydanie aktu własności ziemi nie przerywa biegu zasiedzenia w stosunku do posiadacza, który nie brał udziału w postępowaniu uwłaszczeniowym (porównaj między innymi postanowienia z dnia 23 lutego 1998 r. III CKN 384/97, OSNC 1998/10/164 i z dnia 29 września 2004 r. II CSK 18/04, OSNC 2005/9/159).

Biorąc wszystko to pod uwagę Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, nie znajdując też okoliczności, które w ramach przedsądu obowiązany jest brać pod uwagę z urzędu.

I.n